

DOBYTCZĘ (1) *sb n*

A sg dobytczę.

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI (XVIII) w.*

Dem. od „dobytek”; bydlę [z czes. dobytce]: Przykazał im theż [Żydom] Pan Bog przez Moizefzá/ iż gdy przydzyecie do zyemie Kánáneyfkiey [...] odłączyfz kázde pirworodne dobytcze [!] twoie lámce y poświęćifz [Vulg Ex 13/12; *co pierworodnego jest w bydłach twoich, co jedno będzie samczej płci Wujek*] *BielKron* 36; [Iefliby fędziowie z ciężanych rzeczy oddálili tež y iedno dobytczę/ tedy temu/ który fzkodę vcierpi/ według fzacunku onego bydłęcia ftráconego máią wroćić *HerburtStat* 506 (*Linde*).]

Synonim: bydlę.

SB